

MARTA ALÒS || VIURE PER VEURE

Cridem que hi som

De vegades em pregunto què hauria estat el nostre país sense els herois i les heroïnes. Com qualsevol país del món, també nosaltres, Catalunya, en tenim un bon planter: Carrasclets de tota mena i condició han posat a disposició d'una causa noble, temps, hisenda, patrimoni i, fins i tot, molts, la pròpia vida. Tot plegat, a molts d'ells, la història no els ha fet justícia. Hi ha, però, en aquesta qüestió un punt d'inflexió que, com acostuma a passar, divideix el món en dues categories: els països amb estat i els països sense estat, com és el cas de Catalunya. El nostre és un país que encara necessita persones heroïques. "Cridem qui som i que tothom ho escolti. I en acabat, que cadascú es vesteixi com bonament li plagui, i via fora!", va dir Miquel Martí i Pol, talment com l'any 1907 escrivia Joan Maragall. I no deixa de ser tràgic com una nació amb tots els trets que la defineixen com a tal, encara necessita herois que s'immolin per defensar el sentit comú. D'aquests també en tenim un bon grapat que, sense fer gaire soroll i sense posar-se medalles al pit, fan país, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Precisament, fa una setmana em vaig trobar a la bústia de casa el díptic de les

La gent de la Franja és lluitadora, pals de paller de les causes invencibles que viuen i conviuen amb governs hostils

jornades del dia 11 i 12 d'aquest mes que, com cada any, organitza l'Institut d'Estudis del Baix Cinca. Aquesta gent de la Franja és lluitadora, pals de paller de les causes invencibles que viuen i conviuen amb governs hostils. Enguany, les jornades giren al voltant d'un ideal etern: la dignificació lingüística. L'ànima de les jornades, el psicòleg Quim Gibert, denuncia que la no-oficialitat del català a la Franja és una injustícia pròpia d'etapes colonials. Afegeix que no ens ha de fer por, per tant, escampar als quatre vents el tracte humiliant que rep la Franja com a grup humà diferenciat. Si l'energia còlica pot desfer blocs de pedra, esventar arreu la discriminació que pateixen contribueix a sacsejar el pensament únic, les mentalitats inflexibles. Gibert cita l'opinió general de molts fragatins que es queixen del tracte que reben per part del Govern aragonès. Jornades com aquestes

són, ja ho sabem, uns polsims de sorra en un immens desert. Però, el poder d'aquests grans de sorra són inabastables alhora que generen una ona que traspasa les fronteres mentals. Per aquestes jornades hi ha passat el bo i millor del pensament actual. Gent diversa, amb pensament divers, però compromesa amb un país.